

**Ἡ ἐν Χριστῷ Χαρὰ
Ἄσφαλῆς δείκτης
τῆς πνευματικῆς μας καταστάσεως**

*«Πάντοτε χαίρετε»
«χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ χαίρετε»*

(Α΄ Θεσ. ε΄ 16, Φιλιπ. δ΄ 4)

*† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωρανοῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ*

ΛΕΝ ΕΙΝΑΙ δυστυχῶς ἀσυνήθιστο τὸ φαινόμενο νὰ βλέπουμε εὐσεβεῖς, στὸ πρόσωπο τῶν ὁποίων δὲν ἀνθίζει ἡ χαρὰ, ἡ ἰλαρότης, ἡ εἰρήνη τοῦ Παρακλήτου, τὸ Φῶς τῆς Χάριτος.

Προφάσεις ὑπάρχουν πολλές: ταραχὲς στὴν οἰκογένεια, προβλήματα στὴν ἐργασία, διάφορα ἀτυχήματα, οἰκονομικὴ δυσπραγία, δυσκολίες στὴν υγεία, δυσάρεστες ἐθνικὲς καὶ πολιτικὲς ἐξελίξεις κ. ἄ.

Ἄρά γε, εἶναι δυνατὸν ὅλα αὐτὰ νὰ ἀποτελοῦν οὐσιαστικὰ ἐμπόδια, γιὰ νὰ στερηθῆται ὁ Χριστιανὸς τὴν εἰρήνην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Χριστοῦ μας;

Βεβαίως, ὄχι· διότι ἡ χαρὰ τῶν εὐσεβῶν δὲν ὀφείλεται στὴν ἀπουσία τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων τῆς ζωῆς, ἀλλὰ στὴν *παρουσία* τοῦ Σωτῆρος μας μέσα στὴν *καρδιά* τους.

Ὅταν ὁ Χριστιανὸς ἔχη ταπεινὸ φρόνημα καὶ πενθῆ γιὰ τὶς ἁμαρτίες του· ὅταν ἐπιδιώκη *«πάντοτε τὸ ἀγαθὸν καὶ εἰς*

ἀλλήλους καὶ εἰς πάντα» ὅταν ἀγωνίζεται νὰ τηρῇ τὶς θεῖες ἐντολές· ὅταν μετέχη συνεχῶς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων· ὅταν διαρκῶς ἀναλογίζεται μὲ εὐγνωμοσύνη τὴν ἀγάπη καὶ τὶς δωρεές τοῦ Θεοῦ· ὅταν καλλιεργῇ τὴν ἀδιάλειπτη *καρδιακὴ προσευχή*· τότε, ζῆ ἐν Χριστῷ καὶ σὺν τῷ Χριστῷ, δηλαδὴ ἔχει στὴν καρδιά του τὸν Δοτῆρα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης.

Ὁ θεοφόρος καὶ χριστοφόρος εὐσεβὴς *«χαίρει ἐν Κυρίῳ πάντοτε»* καὶ ἡ παρουσία του στὸν κόσμον εἶναι μία μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, εἶναι μία *ἀποκάλυψις* τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ τῆς μακαριότητος τῶν Ἐσχάτων, τὴν ὁποῖαν ἤδη προγεύεται.

* * *

ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥΣ, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀντιρρήσεις, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ χαίρη κάποιος πάντοτε, ὁ Μέγας Βασίλειος ἔγραψε μίαν θαυμάσια Ὁμιλία, ἐπιγραφομένην *«Περὶ εὐχαριστίας»*, διὰ τῆς ὁποίας ἀντιμετωπίζει τοὺς τολμῶντας *«κατηγορεῖν τοῦ Παύλου ὡς ἀδύνατα ἡμῖν διορίζοντος»*.

Ἡ εὐλογημένη χαρὰ τῶν Χριστιανῶν ἀποτελεῖ τὸν δείκτη τῆς πνευματικῆς τῶν καταστάσεως· ἔλλειψις χαρᾶς, καὶ μάλιστα διαρκοῦς, σημαίνει ἔλλειψιν *κοινωνίας* μὲ τὸν Χριστό μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἀδελφό μας.

Ὁ Κύριος ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴν καρδιά μας καὶ δὲν ἔχουμε *κοινωνίαν* μαζί Του, ἰδιαίτερος ὅταν μέσα σὲ αὐτὴν δὲν ὑπάρχη ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μας· ὅταν κακολογοῦμε τὸν ἀδελφό μας καὶ τὸν πληγώνουμε· ὅταν τὸν ὑποτιμοῦμε καὶ περιφρονοῦμε· ὅταν τοῦ προξενοῦμε λύπη καὶ ταραχή.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρέπει: *«τὸ ἀγαθὸν διώκετε»*, καὶ ἐννοεῖ·

«ἐπιτεταμένως καὶ ὑπερβολικῶς σπουδάζετε νὰ ἀγαθοποιῆτε καὶ ἀλλήλους σας, ἤγουν καὶ τοὺς ὁμοπίστους σας Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ πάντας, ἤγουν καὶ τοὺς ἀπίστους καὶ ἀσεβεῖς».

Τὸ ἀντίθετο, δηλαδὴ ἡ ἀλοζονεῖα καὶ ἡ ἐκδίκησης, ἡ ψυχρότης, ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀδράνεια, ἡ μισαδελφία καὶ ἡ ἀσπλαγχνία,

θα μᾶς κάμουν νὰ ὁμοιάζουμε πρὸς τὴν μέλισσα, ὅπως λέγει χαρακτηριστικὰ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος:

«Δὲν βλέπετε τὴν μέλισσα, ὅτι πεθαίνει ἀμέσως μόλις πληξεί κάποιον μὲ τὸ κεντρί της; Διὰ μέσου ἐκείνου τοῦ ζώου μᾶς διδάσκει ὁ Θεὸς νὰ μὴ λυποῦμε τὸν πλησίον μας, διότι ἐμεῖς πρῶτοι δεχόμεθα τὸν θάνατον. Ἐκείνους, τοὺς ὁποίους πλήττουμε, ἴσως τοὺς ἐλυπήσαμε προσωρινά, ἐμεῖς ὅμως δὲν θὰ ζήσουμε πλέον, ὅπως ἀκριβῶς οὔτε ἐκεῖνο τὸ ζῶο».

* * *

Η ΥΠΕΡΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Θεοτόκος εἶναι Ἐκείνη, πρὸς τὴν Ὅποία ἀπευθύνουμε τὸν χαιρετισμό: *«Χαῖρε πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη»*, στὶς δὲ Παρακλήσεις Της ψάλλουμε πολὺ ὠραῖα:

«Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν πλήρωσον, Παρθένε, ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα».

Ἄς ἐπαναλαμβάνουμε συχνὰ καὶ ἐγκάρδια τὸ εὐφρόσυνο αὐτὸ τροπάριο, προσευχόμενοι στὴν Παναγία Μητέρα μας νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ νὰ *χαίρουμε ἐν Κυρίῳ πάντοτε* μὲ τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Βασιλείας. Ἀμήν!

† *Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου,*
21.11/4.12.2005

3Θ/ΣΤ/ΕΧΖ/ 4/30 - 21. 11. 2005